

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ

8. X. 1596

350

8. X. 1946

Brester Union

Берестейська Унія • Brest Union • Brester Union

НЕ ХАЙ БУДЕ
ЄДИНЕ СТАДО
І ЄДИНИЙ ПАСТИР

THERE SHALL
BE ONLY ONE HERD
AND ONE SHEPHEARD

ES MÖGE NUR
EINE HERDE UND NUR
EINEN HIRTEN GEBEN

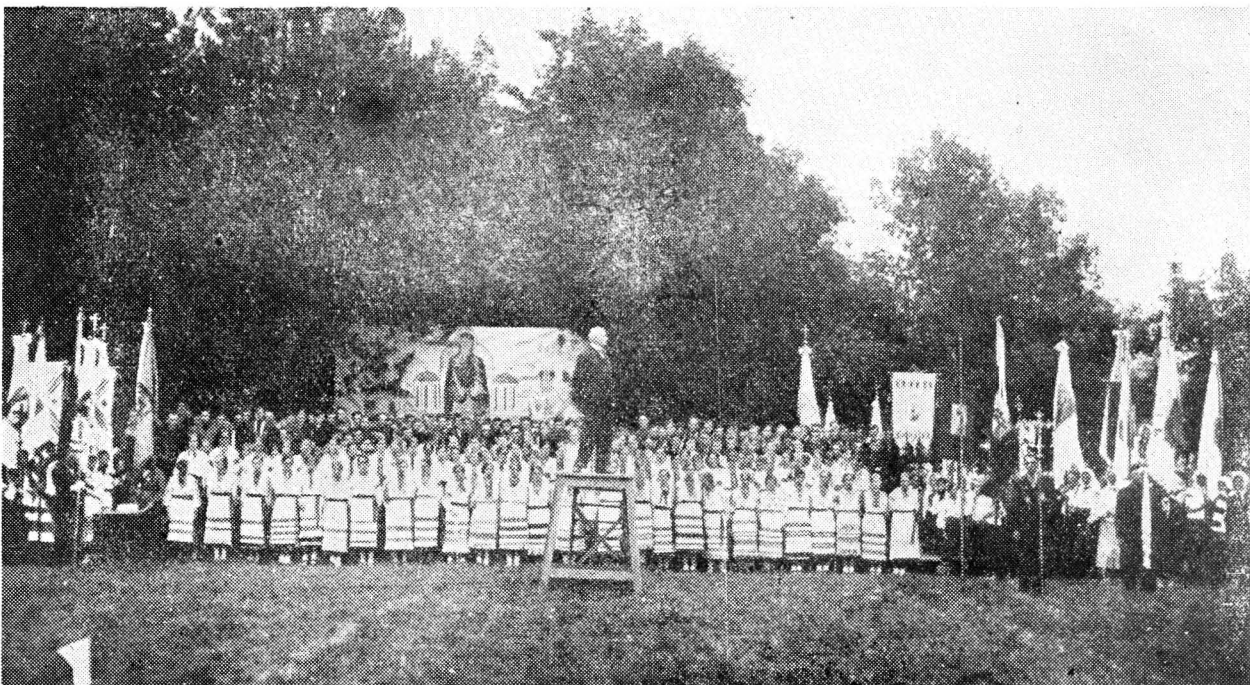

8. X. 1596

350

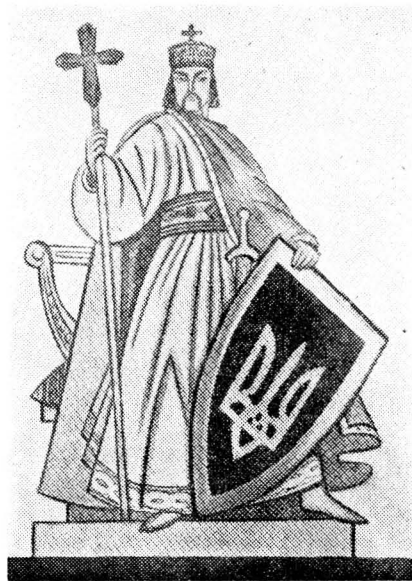
8 X 1946

Архієрей Вселенської Церкви
Папа Пій XII.
The Pope Pius XII.
Papst Pius XII.

Княгиня св. Ольга
Fürstin Hl. Olgha

Великий князь св. Володимир
Großfürst Hl. Wolodymyr

Каплиця Богословської Академії у Львові (внутрішній вигляд)
Innenansicht der Kapelle der Ukrainischen Griechisch-Katholischen Akademie in Lwiw (Lemberg)

Зредагували: І. Г—кий і Ю. Б. Т—вич, Регенсбург у жовтні 1946

За дозволом Апостольської
Візитатури і Адміністрації
в Мюнхені з дня 17. X. 1946 ч. 1857 а/IX/46

Видавництво «Українське Слово»
в Регенсбурзі
Verlag „Ukrainisches Wort“, Regensburg

Коротка історія унійних змагань в Україні

Берестецька Унія з 8. X. 1596

В місяці жовтні ц. р. святкує католицька вітка 45-мільйонного українського народу велике свято: 350-річний ювілей З'єднання Української Церкви з Соборною, Католицькою Церквою. Святкують це свято напевно — хоч не маніфестаційно — наші рідні в Бальківщині, святкуємо й ми тут на чужині, бо св. З'єднання злучило нашу Церкву з могучим деревом Христової Католицької Церкви, з якої тягне вона життєдайні соки; росте, розвивається на славу Бога і спасіння душ. Вона збудована на тривкім фундаменті Петрової скали: сильною звяззю, міццю, тугістю.

Впродовж історії приходили бурі; приходили удари іззовні й знутри, які били б об корабель Христової Церкви, хотіли зрушити Петрову скалу, основу Католицької Церкви, однак із тих буревіїв і боротьби виходила Христова Церква не тільки непереможна, але навпаки, скріплена ще більше, зцілена, кріпка і непоборна. Петрова скала є непорушна, бо фундаментом її Христос.

Україна, що лежить на грані двох світів, від своєї праісторії до сьогодні проходила і проходить тернистим шляхом не лише в державнотворчій діяльності, але також й на релігійному відтинку. Будучи заборолом для решти Європи перед дикими ордами Азії, що наче сарана лізли в Європу — Україна приносила мільйони жертв, щоб зберегти європейську культуру. На жаль цей Захід ще й досі не зумів оцінити цієї великої місії України. — Замість прийти їй з поміччю, от хоч би в 1917—1921 рр., чи тепер 1939—45 рр. — він приходив на Україну з новим поневоленням, забуваючи одну велику правду, що без сильної Української Самостійної й Соборної Держави на Сході не може бути тривалого миру в Європі.

Сп. Української Католицької Церкви
Др. Кир Іван Бучко

як по-геройськи українці вже від ранніх віків боролися за єдність і згоду в світі.

Великий наш князь Володимир (980—1015), що його св. Церква визнала святим, охристів Україну в 988 р. та прийняв Христову віру й обряд з Візантії. Візантія була тоді в з'єднанні з Римом і визнавала римського єпископа видимим головою всієї Церкви. Та прийшов час незгоди (1054) і єдність Церков порвалася. Візантія стала посилати на Україну своїх митрополитів і єпископів, що були

Апостол Об'єднання Українського Народу
Князь Української Греко-Католицької Церкви,
Митрополит Кир Андрей Шептицький

Head of the Ukrainian Greek-Catholic Church
H. E. Metropolitan Andrew Sheptyckyj

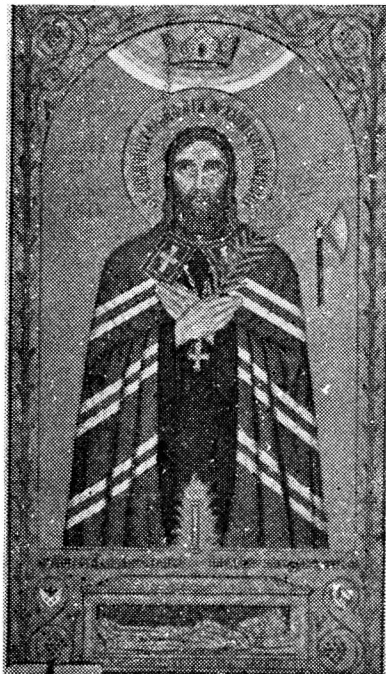
Fürst der Ukrainischen-griechisch-katholischen Kirche,
Metropolit Graf Andreas Scheptyzkyj

противні Римові. Вони прищиплювали нашому народові ненависть до Риму. Та українські князі, як Ізяслав, Роман, Данило і ін. (XI—XIII ст.), а також митрополит Петро Акеревич, а передусім митрополит Ісидор (учасник Фльорентійського Собору 1435—1439) та інші шукали зв'язку з Римом. На жаль, ці зв'язки були або невдалі, або короткотривалі. Тривала злука прийшла щойно в XVI сторіччі.

Наша Церква і народ переживали тоді дуже сумні часи. Вже давно нестало нашої держави, а поневолювали наш край Польща і Москва. Народ давили чужі пани, які не перебирали в засобах (XIV—XVI ст.). Священники були мало освічені, нарід релігійно занедбаний, соціально гноблений. По монастирях було обмаль ченців, чернече життя підупало, а навіть густо-часто заселювали монастирі миряни. Серед народу завмирала віра. Переслідувано українську шляхту

й вона покидала свою Церкву, що в наших обставинах означало винародовлюватися. Щоб зарадити лихові, з'їздилися наші єпископи з київським митрополитом Михайлом Рагозою і нараджувалися спільно, як піднести нарід і Церкву з упадку. Злука з Римом, поворот до віри батьків, стало самотнім рятунком. Переговори з Римом тягнулися декілька років. Князь Константин Острозький (найвпливовіший українець в XVI ст.), був великим прихильником з'єднання з Римом, але коли побачив, що загальне з'єднання всіх східних церков (не тільки української) неможливе, став великим ворогом з'єднання та почав його поборювати. Дня 2. грудня 1594 р. митрополит і шість єпископів з'їхалися на спільну раду і видали збірну заяву працювати для з'єднання. Праця була дуже важка. **Дня 9. липня 1595 р. видано на з'їзді нову заяву іменем усіх владик**, а під кінець місяця вересня 1595 р. луцький єпископ Кирило Терлецький та володимирський єпископ Іпатій Потій — як представники всіх єпископів — виїхали до Риму.

Св. Отець Папа Климент VIII прийняв їх прихильно, а Збір Кардиналів розглянув документи в справі Злуки. Дня 23. грудня 1595 р. наші єпископи були на послуханні в Папи та склали в імені своїм і всіх єпископів визнання католицької віри і обітували підчинення і послух Римському Престолові, причому Римський Престіл обіцяв зберегти всі права й обряд Української Церкви (як Східної). Ще того самого дня Апостольським Посланням Св. Отець повідомив увесь світ про злуку української Церкви з Римом. Дня 7. лютого 1596 р. повідомив Папа нашого митро-

Св. Великомученик Йосафат Кунцевич
Saint Marthyr Josaphat Kuncewych
Großmartyrer Josafat Kunzewytsch

полита та всіх українських єпископів про щасливо осягнене з'єднання. Наші послы вернулися на Україну, сповнені радости. Митрополит скликав Собор до міста Берестя на день 7. жовтня 1596 р. На Соборі були наші єпископи з митрополитом, а з ними латинські єпископи зі Львова, Луцька та Холму. Були також світські представники мирян і польські королівські послы. **На Соборі в Бересті проголошено торжественно злуку нашої Церкви з Римом дня 8. жовтня 1596 р.**

Найбільше праці для з'єднання і утвердження в вірі поклали митрополити: **Іпатій Потій і Йосиф Велямин Рутський**, що з ревністю піддержували святе діло. Вони піднесли в духовенстві освіту, двинули з упадку монашество, що прийняло світлі науки і добрі звичаї, а народ навчали засади католицької віри.

З'єднання з Римом принесло Україні великі користі: спиноло відступництво шляхти від Церкви й народу, уніятські школи зацвіли високими науками, видали багато вчених, поширилася видавничая і письменницькая діяльність. Серед народу піднеслась національна свідомість, м. ін., через те, що доручено проповідати українською мовою (1636). Матеріальний стан посідання нашої Церкви зберігся.

Цю церковну єдність та її осяги мусів заплатити ціною мученичої крові один з наших єпископів. Дня 12. листопада (по ст. ст.) 1623 р. згинув мученичою смертю полоцько-вітебський архієпископ Йосафат Кунцевич за Христову ідею: «да будет единое стадо і един пастир».

Крім св. Йосафата згинуло багато духовних і світських за св. Унію — Єдність. Наша Церква стала заборолом проти ополячення та зберегла нарід від русифікаційного православ'я та московського цезарепапізму. З'єднана з Римом Церква виховала український нарід, у щиро католицькому дусі так, що Москва протягом цілого сторіччя вязницями, мечем, кнутом і Сибіром не могла зламати української католицької Церкви. Згодом приступили до єдності також **перемиська (1691) і львівська (1700) єпархії**. В XVIII ст. зрозумів загал українців, що коли св. Унію (з'єднання) ненавидять і москалі, й поляки, то вона для нас цінна й добра, бо наші вороги її не бажають.

В тому столітті Унія запанувала вже всеціло й неподільно на всій Правобережній Україні, в Галичині, на Волині, Холмщині, Поліссі, Підляшші, Закарпатті та Білій Русі. Залишилося всього бл. 20 православних церков на Правобережжі, що належали до переяславської єпархії на Лівобережжі, де царило московське православ'я.

Наші сусіди, передусім Росія та Польща вороже ставились до нашої греко-католицької Церкви. Російський цар Петро I і цариця

Катерина II (XVIII ст.) нищили З'єднану Церкву, а Олександр I (XIX ст.) насильно прилучив нашу Церкву до православної російської 1839 р. Так зліквідовано Унію на Правобережжі, а 1875 знищено Унію на Підляшші і Холмщині (північно-західні українські землі). Морем крові, насиллям, тортурами залито весь край!..

Галичина, що припала по розподілі Польщі Австрії, зберегла зерно святої Унії й розвинула її. Підчас першої світової війни Галичину залляли російські війська. Москва й тут захотіла знищити Унію. Ув'язнено Великого нашого Митрополита Кир Андрея Шептицького, заслано його в глибину Росії. Однак — пекельні пляни не вдалися. Митрополит Андрей повернувся з заслання зі славою ісповідника і подвижника св. Єдности та ще майже 30 літ († 1. XI. 1944) жертвено працював для релігійного й національного Об'єднання Українського Народу, як справжній Апостол Об'єднання.

По першій світовій війні Галичина попала під Польщу і тут українці греко-католики зберігали свою віру, хоч ніде правди діти — й тут у поляків була вона в пониженні та переслідуванні. З упадком Польщі прийшов новий ворог — російський більшовизм, і ми свідками, як він нищить її. Нарід закріпачений, шість єпископів з Митрополитом Кир Йосифом Сліпим заслани, а священники вірні католицькій Церкві повбивані або виарештовані. Кров тисячів мучеників за віру і любов до батьківщини, летється по нашій землі. Церкви поруйновані, збещені, позамикані, «навіть молитись ворог не дасть».

Сьогодні з перспективи 350 ліття Берестейської Унії (від З'єднання українського народу з Апостольським Престолом) ми ясно бачимо, яку велику роль як у духовно-релігійній царині так і в становленні нас як нації відіграло історичне взаємнення України з Римом. Надихана первісним імпульсом свого Будівничого — Христа та зосереджуючи в собі величезні скарби світової культури, католицька Церква несла творчу іскру через душі і серця мільйонів найкращих синів і творців людства та причащала й нашу націю до тих скарбів, не даючи їй остаточно занепасти і розвіятись у вітрах чужої стихії.

А сьогодні? В листі до української еміграції Регенсбурзької Области наш Архієрей і великий Громадянин Єпископ Іван Бучко пише з Риму між іншим ось що:

«...так воно складається, як завжди воно було в нашій історії, що тільки від Апостольської Столиці можемо сподіватись правдивого співчування в нашій недолі, а то й могутнього голосу в нашій обороні. («Українське Слово» ч. 1. 1946, Регенсбург). Правдивість повищих слів Еп. І. Бучка підтверджує між іншим **ЕНЦИКЛІКА** (Окружне письмо до

всіх християн-католиків цілого світу) теперішнього Папи Пія XII, яку він видав 23 грудня 1945 року з нагоди 350 ліття з'єднання нашої Церкви зі Вселенською. В ній подаючи коротку історію унійних змагань нашого народу з Римом та підносячи користі, які нам з цього прийшли, представляє Папа теперішній трагічний стан нашої Церкви й народу під загарбниками і взиває світ нам на поміч. Ця Енцикліка написана з великою любов'ю до українського народу, є сьогодні найавторитетнішою обороною не лише Української Церкви, але й української справи взагалі на міжнароднім форумі. Наш нарід і наша Церква проходять тепер національну Голгофту, а світ мовчить... І тільки з Ватикану лунає раз-по-раз могутній голос протесту.

Теж і всевітня організація католицької академічної молоді т. зв. «Пакс Романа», якої членами є й українські студенти-католики, вже два рази на недавніх своїх всевітніх конгресах в Іспанії і Швейцарії винесла великий протест перед цілим світом проти тих жахливих переслідувань, що їх наш нарід сьогодні зазнає.

Це докази й користі з нашого з'єднання. Не згадуємо ще численних моральних і матеріальних помочей і ласк, які на наш нарід так обильно спливали від Апостольського Престолу на протязі століть. Сама наприклад Українська Папська Колегія ім. св. Йосафата в Римі, основана за Пія XI, в якій школяться майбутні керівники нашої Церкви і народу, коштувала Ап. Престіл понад мільйон лір. Подібно багато інших користей одержав український нарід від Апостольської Столиці та про них колись подрібно розкаже історія. (Енцикліка Папи Пія XII з 23. XII. 1945).

І тому сьогодні в 350-ліття Берестейської Унії український нарід в ім'я найвищого свого духового добра, не може і не сміє стояти осторонь Вічного Риму. Він во віки буде причащати в цьому Найвищому Духовому Аеропагу світа, де вже дві тисячі літ кується і рішається доля цілого людства, звідки проміне світло Божої ласки і краси на весь світ, де черпали сили до своїх творів найбільші генії всіх народів. Якщо сьогодні навіть жидівський і магометанський світи забігають ласки Апостольського Престолу, то тим більше українська нація як християнська, коли хоче жити повним життям, мусить опертись всеціло об цю Петрову скалу, якої і пекельні сили не переможуть.

У великому горі святкуємо цей ювілей. Однак ми сподіваємось, що кров мучеників за віру, стане посівом для нової й ще сильнішої св. Єдности та видасть жниво, щоб сповнилися слова Христові «да будет единое стадо і един пастир».

Short Story of Unity — Endeavours in Ukrainia

Brest Union of 8. October 1596.

In the month of October the Catholic Branch of the Ukrainian 45 million people celebrates a grand anniversary: the 550 years Jubilee of the Union of the Ukrainian Church to the Roman World Church. These days are sure to be celebrated though not publicly by our relatives in the native country, also we who are abroad do so, for the holy Union has joined our Church to powerful tree of Catholic Christ Church, from which it draws vital vigours, by which it grows and develops to the glory of God and to the salvation of souls. It stands on the firm foundation of St. Peters rock, cemented by ties of faith.

In the course of centuries there arose storms from outside as well as from inside there were back strokes against the ship of the Christian Church, they were about to overturn St. Peters rock the foundation of the Catholic Church. But the Church endured these storms and afflictions not only unvanquished, but on the contrary still more strengthened, unharmed vigorous and invincible St. Peters rock remains unmoved for Christ Himself is his foundation. Ukrainia on the boundary of 2 continents has from her origin until today travelled on a thorny path. This refers to the state, as well as to her religious life. Our country was the counter gard for the rest of Europe, the rampart against the wild Asiatic hordes, who invaded violently the inner Europe like migrating locusts. No wonder that Ukrainia had to sacrifice millions of men in order to save European culture. The west of Europe did unfortunately not understand to appreciate this great mission of the Ukrainia. Instead of assisting this country, as for instance in 1917—1921 or now in 1939—1945, the Western powers entered the Ukrainia with a new trial to subjugate that country without having considered the great truth, that there can be no permanent peace in Europe

without an independant strong Ukrainian state in the East of Europe. Apart from the political side of this problem, we should lise to consider today only the religious conditions: Let us point out, how heroically the Ukrainians fought already since early centuries for unity and harmony of the world.

Our grand duke Wolodymyr (980—1015) canonized by the church, baptized the Ukrainia in 988. He accepted the Christian faith and the Byzanz rite. Constantinopel was then united to Rom and acknowledged the Roman Bishop as the visible head of the centire Church.

Later on there came the time of discord (1054), the unity of Church was interrupted. Byzanz began to send to the Ukrainia his Bishops and Metropolitans who were of hostile attitude against Rom. They poisoned the souls of the people by hatred against Rom. But Ukrainian princes such as Isjaslaw, Roman, Daniel (XI—XIII century) and Metropolitans Peter Akerowycz especially Isidor — who had attended to the council of Florence 1455—1459 — and others tried to restore the connection with Rom. The connections however did not succeed or lasted only a very short time. A permanent union was obtained only in the 16.th century.

Our church and our people had then to go through the worst times! The Ukrainian state, the inheritance of Wolodymyr the Great was subjugated by Poland and Moskau, the later Russia. The people was oppressed by foreign potentates who were always anything but scrupulous in the employment of their means (XIV—XVI century). The priests were not educated enough, the people was neglected in religious matters and quite destitute in social ones. There were very few monks in monasteries, the life of the regular clergy in complete decadence. The monasteries were fre-

Храм св. Юра у Львові
Cathedral of St. George at Lwiw
St.-Georg-Kathedrale in Lwiw
(Lemberg)

quently occupied by laity: Faith was decaying amongst the people. The Ukrainian nobility was persecuted. Very often the noblemen gave up their church, which in our conditions meant treason against our own nation and a perfect polonisation. In order to prevent such nuisance, our Bishops met the Metropolitane of Kyjiw Michael Rakhosa and discussed means and ways, how the people and the church might be led of that abyss.

Union with Rom, return to the faith of their ancestors seemed to be the only way for salvation. Diskussions with Rom lasted some years. Prince Konstantin of Ostroh (Ostroschskyj) the most influential Ukrainian of the 12.th century, was the beginning a great adherent to a union with Rom, but when he saw that a general union of all Eastern Churches (not of the Ukrainian alone) was impossible, he became the most vehement opponent against that union and started to fight against it. On 2.nd December 1594 the Metropolitane and 6 Bishops met for a conference and issued a joint declaration, that they are going to work for an union of churches.

This was difficult task. On 9.th July 1595 a new declaration was published by the congress in name of all Bishops and towards the end of September 1595 Cyrillus Terleckyj, the Bishop of Lutzk, and Ipatij Potij (Ipatios Potius), the Bishop of Wolodymyr Wolynskyj, went to Rom as the representatives of the Bishops.

Pope Klemens VIII received them very friendly, the assembly of Cardinals examined the documents referring to the Union. On 25. December 1595 our Bishop got admitted to an audience with the Pope and submitted a declaration about the acknowledgment of Catholic faith in their and all the Bishops name. They made a vow obey the Roman holy see, whereas the Pope solemnly promised to maintain all special rights and customs of the Ukrainian Church. The holy father informed on the same day the whole world of the

Union of the Ukrainian Church to Rom. On 7.th Febr. 1596 the Pope informed our Metropolitane and all Ukrainian Bishops of the well performed Union of Churches. Our highly pleased ambassadors returned home. The Metropolitane convoked a synod to the town of Berest (Brest) for the 7. October 1596. At this council there were present our Bishops lead by the Metropolitane and besides all Latin (Roman Catholic) Bishops of Lemberg (Lwiw), Lutzk and Cholm. Also the secular representatives of the faithful and the ambassadors of the Polish King had appeared. Ad this synod the Union with Rom was solemnly announced on the 8.th Oct. 1596.

The Metropolitane Ipatios Potius and Joseph Waelamin Rutzkyj had the greatest merit about the Union and its firmness. They maintained the holy work of the uniting with a wonderful zeal. They improved education of the worldly clergy they assisted the clergy of the order to raise from her low standard and helped them to adopt holy doctrines and good morals. They were exalted to instruct the people in principles of the Catholic faith. The union to Rom was very advantageous for the Ukrainian Nobility and people ceased to apostatize from Church, the united schools were flourishing, the science developed to a high degree compared to the conditions of that time. This exalted time produced many scientists, promoted literature and publicity work. The national ideas were raised, so much more as the united Church ordered to preach in Ukrainian language. The properties of our churches were saved.

However the unity of church and its success cost the life of one our Bishop. On 12. November 1623 the Archbishop of Plotzk and Witebsk Josaphat Kuncewytch had to suffer a cruel martyr's death for the idea of Christ: „There shall be one Herd and one Shepherd.“

Besides the Saint Josaphat, many priests and worldly persons died for the Holy Union for the

Собор св. Софії в Києві
Cathedral of St. Sophia in Kyiew
St.-Sophie-Kathedrale in Kyjiw

Unity of Church, Our church became the rampart against the polonisation of our people, it protected the nation also from the russification orthodoxy and the Moskovite Cesar-Popism.

The Union educated the people in a true Catholic spirit, so that the Russian Tsars after the annexation of a great deal of the Ukrainia were not able to abolish the Catholic Church and its spirit in the course of a whole century by jail, sword, knout, or displacement to Sibiria.

After some time the Peremyschl (1691) and Lemberg diocese (1700) joined the United Church. In the 18.th century the bulk of the Ukrainian people understood, that the Union must be useful and precious for us, if it is hated to such extent by Russians and Poles, our adversaries. Therefore the Union reached in this century completely the predominant position and that in the whole Ukrainia on the right bank, in Galicia, Wolhynia, Cholmland, Polessia, Podlachia, Transkarpatia (Karpathes Ukrainia), and White Ruthenia. There remained only a total of 20 orthodox Churches in the Ukrainia of the Western bank, which belonged to the diocese of Perejaslaw in the Ukraina on the left bank — where the moskovite orthodoxy was ruling alone. Our neighbours, in first line the Russia and the Poland were hostile against our greek-catholic Church. The Russian Tsar Peter I and the Tsarina Katharine II (XVIII century) annihilated the United Church. Tsar Alexander I (XIX century) attached our church by force to the Russian orthodox church in 1859. In this way the Union in the Ukrainia had been liquidated. In 1875 the Union was also abolished in Podlachia and Cholmland, the northwestern part of our native country. Our people had to suffer cruel atrocities, tortures and displacements.

Galicia, that was at the distribution of Poland allotted to the Austrian Monarchy, conserved the heart of the Holy Union and developed it constantly. But also Galicia's turn came. During the first world war Russian armies inundated whole Galicia. Moskow intended to abolish here the Union. Our great Metropolitane Andreas Schepytzkyj was arrested and put to prison in the far interior of the vast Tsars empire. But their devilish plans did not succeed. The Metropolitane returned from his banishment as confessor and fighter of the holy union. After the first world war Galicia got annexed to the newly formed state of Poland.

Here, the Ukrainians who belonged to the Greek Catholic Church were standing to their faith, although we must admit, that the united church was persecuted and humiliated in the polish state.

After the collapse of Poland there came a new enemy namely the Russian Bolchevism. New experience new trials to crush the united church. People were enslaved, the six Bishop and the Metropolitane Joseph Slipyi arrested, the priests who were faithful to the Catholic Church, killed or put to prison. The blood of thousands of martyrs flows excessively for the Catholic faith and the love for our home country. Churches have been ruined, dishonoured and closed. The enemy prohibits us even to pray.

In deep sorrow and affliction we celebrate this jubilee, but we hope that the blood of the martyrs for the faith will be the seed of a still closer unity of Church and will reap the fruit desired by our Saviour: There shall be only one herd and one shepherd.

Українська мурована церква
Ukrainian stone Church
Ukrainische gemauerte Kirche

Українська дерев'яна церква
Ukrainian Wooden Church
Ukrainische hölzerne Kirche

Kurze Geschichte der Unionbestrebungen in der Ukraine

Brester Union vom 8. Oktober 1596

Im Monat Oktober d. J. feiert der katholische Zweig des ukrainischen Volkes (45 Millionen) ein großes Fest: 350jähriges Jubiläum der Vereinigung der Ukrainischen Kirche mit der Römischen Weltkirche. Diese Feier wird sicherlich, obwohl nicht offenkundig, von unseren Angehörigen in unserer Heimat begangen; auch wir veranstalten diese Feierlichkeit in der Fremde, denn die heilige Union verband unsere Kirche mit dem mächtigen Baum der katholischen Christuskirche, von der sie lebensfördernde Säfte zieht, wächst und sich zum Ruhm Gottes und zum Heil der Seelen entwickelt. Sie steht auf dem festen Fundament des Petersfelsens erbaut, mit Banden der Glaubenskraft gefestigt.

Im Laufe von Jahrhunderten brachen Stürme herein, sowohl von außen, wie auch von innen, es gab Rückschläge, die gegen das Schiff der Christuskirche schlugen, sie waren im Begriff, Peters Felsen, die Grundlage der katholischen Kirche, niederzustürzen. Aber die Kirche kam aus diesen Stürmen und aus der Bedrängnis nicht nur unbesiegt, sondern im Gegenteil noch mehr gefestigt, unversehrt, stark und unüberwindlich davon. Peters Felsen bleibt unverrückt, denn Christus selber ist seine Grundlage.

Die Ukraine, die auf der Schneide von zwei Welten liegt, schreitet von ihren Ursprungszeiten an, bis auf den heutigen Tag auf einen Dornenwege dahin. Das bezieht sich sowohl auf das Staats-, wie auch auf das Religionsleben.

Unser Land diente als Bollwerk für das übrige Europa, als Schutzwehr vor Asiens wilden Horden, die gleichsam Wanderheuschrecken gewalttätig ins Innere Europas vordrangen. Kein Wunder, daß die Ukraine fortwährend Millionenopfer an Menschen darbrachte, um Europas Kultur retten zu können. Der Westen Europas verstand es leider nicht, die große Mission der Ukraine gehörig zu würdigen. Anstatt dem Lande zu Hilfe zu kommen, wie z. B. in den Jahren 1917—1921, oder jetzt in den Jahren 1939—1945, kam dieser Westen in die Ukraine mit einem neuen Versuch, dieselbe zu unterjochen, ohne die große Wahrheit in Betracht gezogen zu haben, daß es ohne einen selbständigen, starken ukrainischen Staat im Osten Europas keinen dauerhaften Frieden in Europa geben kann. Abgesehen von dem politischen Aspekt des Problems, möchten wir heute bloß die religiöse Seite desselben betrachten. Wir wollen nun bedenken, wie heldenhaft die Ukrainer schon seit frühen Jahrhunderten für die Einheit und Eintracht der Welt rangen.

Unser Großfürst Wolodymyr (980—1015), den die Kirche heilig sprach, taufte die Ukraine im Jahre 988. Er nahm den Glauben Christi und den Ritus aus Byzanz an. Konstantinopel war damals mit Rom vereinigt und erkannte den römischen Bischof als sichtbares Oberhaupt der gesamten Kirche an.

Теперішній Митрополит Української Католицької Церкви Др. Кир Йосиф Сліпий, ув'язнений більшовиками разом з усіма єпископами

Excellency Doctor Joseph Slipyj, the Archbishop and Metropolitan of the Ukrainian Catholic Church (At present jailed in Sowjet prison as others Ukrainian Bishops)

Der gegenwärtige Erzbischof und Metropolitan der Ukrainischen Katholischen Kirche Excellenz Dr. Joseph Slipyj, wie auch andere Bischöfe von den Bolschewisten verhaftet und verschleppt

Später kam die Zeit der Zwietracht (1054) und die Einheit der Kirche wurde unterbrochen. Byzanz begann seine Bischöfe und Metropoliten nach der Ukraine zu schicken, die Rom gegenüber feindlich eingestellt waren. Sie vergifteten die Seelen des Volkes mit Haß gegen Rom. Aber ukrainische Fürsten, wie Isjaslaw, Roman, Daniel (XI—XIII. Jahrhundert) und Metropoliten Peter Akerowycz, besonders Isidor (der Teilnehmer des Konzils in Florenz 1455—1459) und andere suchten die Verbindung mit Rom wieder herzu-

stellen. Diese Beziehungen waren leider entweder mißlungen oder von kurzer Dauer. Eine dauerhafte Vereinigung trat erst im XVI. Jahrhundert ein.

Unsere Kirche und unser Volk erlebten damals sehr traurige Zeiten. Der Ukrainische Staat, das Erbe Wolodymyr des Großen, wurde von Polen und Moskau, dem späteren Rußland, unterjocht. Das Volk unterdrückten fremde Herrscher, die in der Anwendung der zum Ziele führenden Mittel immer skrupellos waren (XIV.-XVI. Jahrhundert). Die Geistlichen waren zu wenig gebildet, das Volk wurde in religiöser Hinsicht vernachlässigt und in sozialer Hinsicht völlig hintangesetzt. In den Klöstern gab es wenig Mönche: das Leben der Ordensgeistlichkeit geriet in gänzlichen Verfall. Die Klöster wurden häufig von Laien bewohnt. Unter dem Volke starb der Glaube ab. Der ukrainische Adel wurde verfolgt; des öfteren kam es vor, daß die Adeligen ihre Kirche aufgaben, was in unseren Verhältnissen den Verrat an eigener Nation und eine vollkommene Polonisierung bedeutete. Um diesem Übelstand vorzubeugen, trafen unsere Bischöfe mit dem Kyjiwer Metropolit Michael Rahosa zusammen und berieten sich gemeinsam über Mittel und Wege, wie das Volk und die Kirche aus ihrem Tiefstand zu heben sei.

Die Vereinigung mit Rom, Rückkehr zum Glauben der Vorfahren schienen einziges Rettungsmittel zu sein. Die Unterhandlungen mit Rom dauerten einige Jahre. Der Fürst Konstantin von Ostroh (Ostroschkyj), der einflußreichste Ukrainer des XVI. Jahrhunderts, war anfangs ein großer Anhänger der Vereinigung mit Rom, aber als er eingesehen hatte, daß die allgemeine Vereinigung aller orientalischen Kirchen, nicht bloß der ukrainischen, unmöglich war, wurde er der größte Gegner der Union und begann dieselbe zu bekämpfen. Am 2. Dezember 1594 trafen der Metropolit und sechs Bischöfe zur Beratung zusammen und erließen eine gemeinsame Erklärung, an der Vereinigung der Kirche arbeiten zu wollen.

Die Arbeit war sehr schwer. Am 9. Juli 1595 wurde auf dem Kongreß eine neue Erklärung im Namen aller Bischöfe veröffentlicht und gegen Ende des Monats September 1595 begaben sich Cyrillus Terleckyj, der Bischof von Lutzk, und Ipatius Potius, der Bischof von Wolodymyr Wolynskyj, als Vertreter aller Bischöfe nach Rom.

Der Papst Klemens der VIII. empfing sie sehr freundlich und die Versammlung der Kardinäle überprüfte die auf die Union sich beziehenden Urkunden. Am 25. Dezember 1595 bekamen unsere Bischöfe Audienz beim Papst und legten in ihrem Namen und im Namen aller Bischöfe die Erklärung über die Anerkennung des katholischen Glaubens ab. Sie gelobten, sich dem Römischen Stuhl zu fügen und zu gehorchen, während der Papst feierlich versprach, alle besonderen Rechte und Bräuche der Ukrainischen Kirche aufrechterhalten zu wollen. Noch an demselben Tage benachrichtigte der heilige Vater die

ganze Welt von der Vereinigung der Ukrainischen Kirche mit Rom. Am 7. Februar 1596 unterrichtete der Papst unseren Metropolit und alle ukrainischen Bischöfe über die glücklich zustandgebraachte Vereinigung der Kirchen. Unsere Gesandten kehrten voller Freude in die Heimat zurück. Der Metropolit berief eine Synode nach der Stadt Berest (Brest) für den 7. Oktober 1596 zusammen. Auf dieser Kirchenversammlung waren unsere Bischöfe mit dem Metropolit an der Spitze und außerdem die lateinischen (römisch-katholischen) Bischöfe von Lemberg (Lwiw), Lutzk und Cholm zugegen. Es erschienen auch die weltlichen Vertreter der Gläubigen und die Gesandten des polnischen Königs. Auf der Synode wurde feierlich die Union mit Rom am 8. Oktober 1596 verkündet.

Das größte Verdienst haben die Metropolit Ipatius Potius und Joseph Welamin Rutschyk sich um die Union und deren Festigung erworben, die das heilige Werk der Vereinigung der Kirchen mit beispiellosem Eifer aufrechterhielten. Sie verbreiteten die Bildung unter der weltlichen Geistlichkeit, sie verhalfen der Ordensgeistlichkeit sich aus dem Tiefstand emporzuheben, heilige Lehren und gute Sitten sich zu eigen zu machen. Mit Begeisterung unterrichteten sie das Volk in Grundsätzen des katholischen Glaubens.

Die Vereinigung mit Rom brachte der Ukraine große Vorteile: der Abfall des Adels von der Kirche und dem Volk hörte auf; die unierten Schulen erblühten; die Wissenschaften erreichten eine für damalige Verhältnisse hohe Stufe der Entwicklung. Die bewegte Zeit brachte viele Gelehrte hervor, förderte die Schriftstellerei und belebte die Verlagstätigkeit. Unter dem Volke hob sich das Nationalbewußtsein, zumal da in der unierten Kirche angeordnet wurde, Predigten in ukrainischer Sprache zu halten (1636). Der Vermögensbestand unserer Kirche wurde gerettet.

Aber die Kircheneinheit und ihre Erfolge kostete einem unserer Bischöfe das Leben. Am 12. November 1623 fand der Erzbischof von Polotzk und Witebsk Josaphat Kunzewytsch einen grausamen Martertod für die Idee Christi: „Es möge nur eine Herde und nur einen Hirten geben.“ Außer dem heiligen Josaphat fanden viele Geistliche und weltliche Personen den Tod für die heilige Union, für die Einheit der Kirche. Unsere Kirche wurde zur Schutzwehr gegen die Polonisierung unseres Volkes; sie schützte das Volk auch gegen die russifizierende Orthodoxie und den moskovitischen Cäsaropapismus.

Die Union erzog das ukrainische Volk in dem echt-katholischen Geiste so, daß die russischen Zaren nach der Einverleibung eines großen Teiles der Ukraine nicht imstande waren, die ukrainische katholische Kirche und ihren Geist im Laufe eines ganzen Jahrhunderts mit Kerker, Schwert, Knute und Verschleppungen nach Sibirien zu brechen.

Nach einiger Zeit schlossen sich der unierten Kirche die Peremyschler (1691) und die Lemberger Diözese (1700) an. Im XVIII. Jahrhundert sah

die breite Masse des ukrainischen Volkes ein, daß die Union für sie nützlich und wertvoll sein muß, wenn sie so sehr von Russen und Polen, unseren Gegnern, gehaßt wird. Deshalb erreichte die Union in diesem Jahrhundert unteilbar die vorherrschende Stellung und zwar in der ganzen rechtsufrigen Ukraine, in Galizien, Wolhynien, Cholmland, Polessien, Podlachien, Transkarpatien (Karpaten-Ukraine) und Weißruthenien. Es blieben nur insgesamt 20 orthodoxe Kirchen in der westufrigen Ukraine zurück, welche der Diözese von Perejaslaw in der linksufrigen Ukraine gehörten, wo die moskowitzische Orthodoxie die Alleinherrschaft ausübte.

Unsere Nachbarn, in erster Linie Rußland und Polen, stellten sich feindlich gegen unsere griechisch-katholische Kirche. Der russische Zar Peter I. und die Zarin Katharine II. (XVIII. Jahrhundert) vernichteten die unierte Kirche. Der Zar Alexander I. (XIX. Jahrhundert) schloß unsere Kirche zwangsweise an die russische orthodoxe Kirche im Jahre 1859 an. Auf diese Weise wurde die Union in der Ukraine liquidiert. Im Jahre 1875 wurde die Union auch in Podlachien und Cholmland (nordwestliche Teile unserer Heimat) abgeschafft. Grausame Gewalttaten, Foltern und Verschleppungen wurden damals dem Volke zuteil.

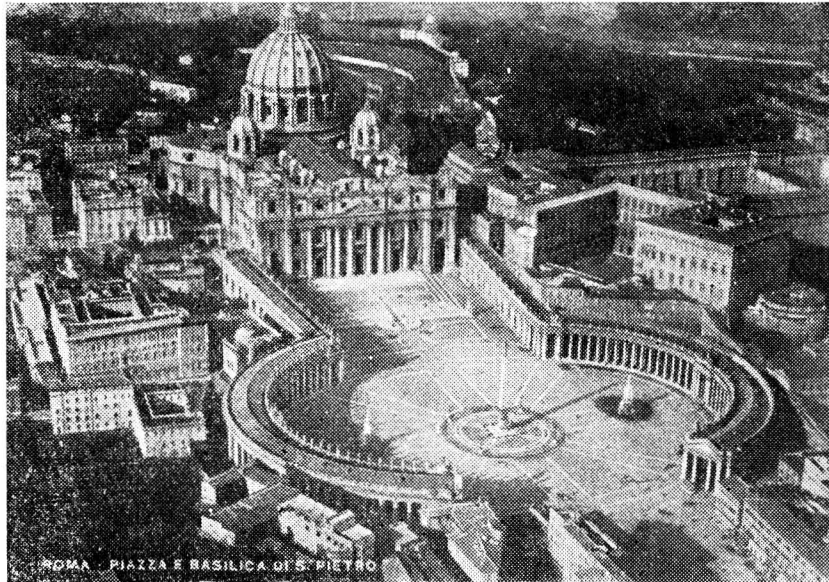
Galizien, das bei der Teilung Polens der österreichischen Monarchie anheimfiel, bewahrte den Kern der heiligen Union und entwickelte denselben beständig. Aber auch Galizien kam an die Reihe. Während des ersten Weltkrieges überfluteten die russischen Heere ganz Galizien. Moskau beschloß jetzt auch hier die Union zu vernichten. Unser großer Metropolit Andreas Scheptytzkyj wurde damals verhaftet und im tiefsten Inneren des zweiten Zarenreiches ins Gefängnis geworfen. Doch schlugen die höllischen Pläne fehl. Der Metropolit kehrte von der Verbannung als Bekenner und Verfechter der heiligen Einheit zurück. Nach dem ersten Weltkrieg fiel Galizien dem neugebildeten polnischen Staate zu. Hier bewahrten die Ukrainer, die der griechisch-katholischen Kirche angehörten, ihren Glauben, obwohl es nicht in Abrede gestellt werden kann, daß die unierte Kirche in dem polnischen Staate erniedrigt und verfolgt wurde. Mit dem Zusammenbruch Polens ist ein neuer Feind erschienen und zwar der russische Bolschewismus. Jetzt sind wir Zeugen der neuen Versuche, die unierte Kirche zugrunde zu richten. Das Volk wurde versklavt, die sechs Bischöfe mit dem Metropoliten Joseph Slipyj verschleppt und die der katholischen Kirche treuen Priester ermordet oder verhaftet. Das Blut der Tausende von Märtyrern fließt reichlich für den katholischen Glauben und für die Vaterlandsliebe in unserem Heimatlande. Die Kirchen sind ruiniert, entehrt und geschlossen worden. Der Feind verbietet uns sogar, zu beten. In tiefer Traurigkeit und Betrübnis feiern wir dieses Jubiläum. Aber wir hegen die Hoffnung, daß das Blut der Märtyrer für den Glauben zur Saat einer noch stärkeren Kircheneinheit wird und die vom Heiland erwünschte Frucht zeitigt: „Es möge nur eine Herde und nur einen Hirten geben.“

teten die russischen Heere ganz Galizien. Moskau beschloß jetzt auch hier die Union zu vernichten. Unser großer Metropolit Andreas Scheptytzkyj wurde damals verhaftet und im tiefsten Inneren des zweiten Zarenreiches ins Gefängnis geworfen. Doch schlugen die höllischen Pläne fehl. Der Metropolit kehrte von der Verbannung als Bekenner und Verfechter der heiligen Einheit zurück. Nach dem ersten Weltkrieg fiel Galizien dem neugebildeten polnischen Staate zu. Hier bewahrten die Ukrainer, die der griechisch-katholischen Kirche angehörten, ihren Glauben, obwohl es nicht in Abrede gestellt werden kann, daß die unierte Kirche in dem polnischen Staate erniedrigt und verfolgt wurde. Mit dem Zusammenbruch Polens ist ein neuer Feind erschienen und zwar der russische Bolschewismus. Jetzt sind wir Zeugen der neuen Versuche, die unierte Kirche zugrunde zu richten. Das Volk wurde versklavt, die sechs Bischöfe mit dem Metropoliten Joseph Slipyj verschleppt und die der katholischen Kirche treuen Priester ermordet oder verhaftet. Das Blut der Tausende von Märtyrern fließt reichlich für den katholischen Glauben und für die Vaterlandsliebe in unserem Heimatlande. Die Kirchen sind ruiniert, entehrt und geschlossen worden. Der Feind verbietet uns sogar, zu beten. In tiefer Traurigkeit und Betrübnis feiern wir dieses Jubiläum. Aber wir hegen die Hoffnung, daß das Blut der Märtyrer für den Glauben zur Saat einer noch stärkeren Kircheneinheit wird und die vom Heiland erwünschte Frucht zeitigt: „Es möge nur eine Herde und nur einen Hirten geben.“

Цим знаменем переможеш!

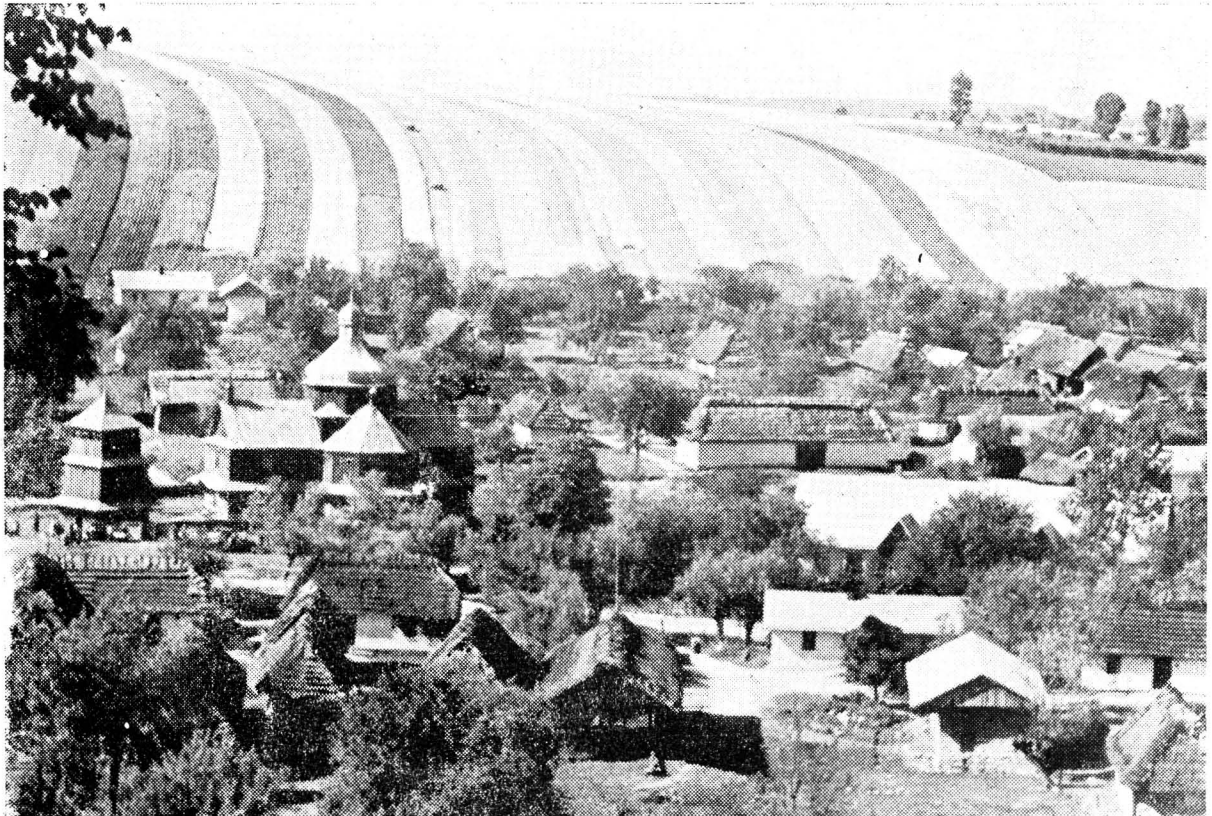
In hoc signo vinces!

Ватикан, папська резиденція в Римі, духовний осередок католицького світу

Vatican, Pope Residence at Rome, religious centre of the Catholic World

Vatikan, päpstliche Residenz in Rom, das geistliche Zentrum der katholischen Welt

Старинне українське село Шоломия к. Звенигороду

Ancient Ukrainian village Sholomyja near Zwenyhorod

Altertümliches ukrainisches Dorf Scholomyja bei Swenyhorod

